

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS

Sventas
Kazimieras,
Lietuvos
Globėjas
(1458 - 1484)

NR. 9
1963 M.
KOVAS
(MARCH)
2 D.
44-JI METAI

PIRMASIS GAVĖNIOS SEKMADIENIS

Kintamoji šv. Mišių dalis

Ižanga (Ps. 90, 15-16)

Jis šauksis manęs, ir aš išklausysiu jį; būsiu su juo sielvarte, išgelbėsiu jį ir pagerbsiu jį. Aš pasotinsiu jį ilgu amžiumi ir duosiu jam matyti mano išgelbėjimą. (Ps. 90, 1). Kurs stovi Aukščiausiojo globoje, kurs pasilieki Visagalio ūksmėje. Garbė Tėvui... Jis šauksis.

Malda

Dieve, kurs metiniu gavėnios pasninku valai savo Bažnyčią, suteik savo šeimai tai, kad gerais darbais įgyvendintų visa, ką pasninkaudama stengiasi iš tavęs gauti. Per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų...

Lekcija (2 Kor. 6, 1-10)

BROLIAI: Mes jus raginame neimti Dievo malonės veltui. Nes jis sako: Aš išklausiu tave malonės metu ir išganymo dieną tau padėjau. Štai dabar malonės metas, štai dabar išganymo diena! Neduokite nė vienam jokio papiktinimo, kad mūsų tarnystė nebūtų peikiama, bet visame parodykime save, kaip Dievo tarnus, didele kantrybe sielvartuose, varguose, suspaudimuose, smūgiuose, kalėjimuose, maištuose, darbuose, budynėse, pasninkuose, nekaltybe, išmintimi, romumu, meilumu, šventąja Dvasia ir neveidmaininga meile, tiesos žodžiu, Dievo jėga, teisybės ginklais dešinėje ir kairėje, garbėje ir negarbėje, kada piktai ar gerai apie mus kalba,

kai laikomi suvedžiotojais, tačiau tiesa-kalbiai, nepažįstamais, tačiau žinomi; laikomi mirštančiais, nors mes dar esame gyvi; kaip nuplakti, tačiau neužmušti; kaip nuliūdusieji, tačiau visados linksmi; kaip beturčiai, bet kurie daugelį daro turtingus; kaip nieko neturintieji, tačiau visa turintieji.

Gradualas (Ps. 90, 11-12)

Jis davė savo angelams įsakymą apie tave saugoti tave visuose tavo keliuose. Jie neš savo rankomis, kad neužsigautumei sau kojos į akmenį.

T r a k t a s (Ps. 90, 1-7 ir 11-16)

Kurs stovi Aukščiausiojo globoje, kurs pasilieki Visagalio ūksmėje, sakyk Viešpačiui: "Tu mano priebėga ir mano pilis, mano Dievas, kuriuo aš pasitikiu." Nes jis išlaisvins tave iš medžiotųjų kilpos, nuo žalingo maro. Savo sparnų plunksnomis jis uždengs tave, ir po jo sparnais tu bėgsi glaustis: skydas ir dengtuvė yra jo ištikimybė. Tu nebijosi naktinio baisumo, dieną skrendančios vilyčios, maro, kurs slankioja tamsybėje, žalos, kuri naikina vidudienį. Tavo pašonėje kris tūkstantis ir dešimt tūkstančių tavo dešinėje, bet tavęs nepalies. Nes jis davė savo angelams įsakymą apie tave saugoti tave visuose tavo keliuose. Jie neš tave savo rankomis, kad neužsigautumei sau kojos į akmenį. Tu vaikščiosi ant gyvačių ir angių, mindžiosi liūtą ir slibiną. Kadangi

TĖVŲ MARIJONŲ BENDRADRBIŲ DRAUGIJOS SAVAITRASTIS

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a weekly published by the Marian Fathers, 4545 W. 63rd St., Chicago 29, Ill. Second class postage pd. at Chicago, Ill., Subscription: \$4.00 yearly in U.S.A. and Canada; Foreign \$5.00 yearly; 10 ¢ a copy. Editor Rev. C. A. Matulaitis, M.I.C.

jis glaudėsi prie manęs, aš išvaduosiu jį, nes jis žino mano vardą. Jis šauksis manęs, ir aš išklausysiu jį; būsiu su juo sielvarte, išgelbėsiu jį ir pagerbsiu jį. Aš pasotinsiu jį ilgu amžiumi ir duosiu jam matyti mano išgelbėjimą.

Evangelija (Mato 4, 1-11)

ANUO METU: Jėzus buvo Dvasios nuvestas į tyrus, kad būtų velnio gundomas. Išpasninkavęs keturias dešimtis dienų ir keturias dešimtis naktų, jis buvo alkanas. Tuomet gundytojas prisiartinęs jam tarė: Jei tu Dievo Sūnus, sakyk, kad iš šitų akmenų pasidarytų duonos. Jis atsakydamas tarė: Parašyta: Žmogus yra gyvas ne viena duona, bet kiekvienu žodžiu, kurs išeina iš Dievo burnos.

Tuomet velnias paėmė jį į šventąjį miestą, pastatė jį ant šventyklos viršaus ir jam tarė: Jei tu Dievo Sūnus, pulk žemyn; nes parašyta: Jis savo angelams paliepė apie tave, ir jie neš tave ant rankų, kad kartais neužsigautumei sau kojos į akmenį. Jėzus jam tarė: Taip pat parašyta: Negundysi Viešpaties, savo Dievo. Velnias vėl paėmė jį į labai aukštą kalną, parodė jam visas pasaulio karalystes ir jų garbingumą ir jam tarė: Aš visa tau duosiu, jei parpuolęs pagarbinsi mane. Tuomet Jėzus jam tarė: Eik šalin, šėtone! nes para-

šyta: Viešpatį, savo Dievą, tegarbinsi ir jam vienam tetarnausi. Po to velnias paliko jį; štai, prisiartino angelai ir tarnavo jam.

Aukojimas (Ps. 90, 4-5)

Savo sparnų plunksnomis jis uždengs tave, ir po jo sparnais tu bėgsi glaustis; skydas ir dengtuvė yra jo ištikimybė.

Tylioji malda

Gavėnios pradžios atnašą iškilmingai aukojame, melddami tave, Viešpatie, kad mes, susilaikydami nuo mėsiskų valgių, susivaldytume ir nuo žalingų įgeidžių. Per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų...

Prieš Komuniją (Ps. 90. 4)

Savo sparnų plunksnomis jis uždegs tave, ir po jo sparnais tu bėgsi glaustis; skydas ir dengtuvė yra jo ištikimybė.

Malda po Komunijos

Tavo, Viešpatie, šventas dalyvavimas sakramente teatnaujina mus ir, pašalinęs buvusį sugedimą, tepadaro mus tavo išganymo paslapties dalininkais. Per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, tavo Sūnų, kurs su Tavimi ir šventąja Dvasia gyvena ir viešpatauja Dievas per amžių amžius. Amen.

KOVA SU ŠV KAZIMIERU

Brooklyno "Darbininkas" 1963 m. vasario 5 d. pranešė, kad Maskvos komunistų įsakymu prievarta šalinami iš Lietuvos bažnyčių šv. Kazimiero paveikslai. Tą darbą atlieka komunistų pareigūnai, prižiūrint rusams.

Kamajuose išplėšė šv. Kazimiero paveikslą iš altoriaus. Sausio mėnesį užpuolė komunistai rusai Vėžaičių bažnyčią ir, negalėdami lengvai išimti iš didžiojo altoriaus šv. Kazimiero paveikslą, rusas kirviu išlupo drobę, sunaikindamas paveikslą.

Tuomi paskelbė Maskvos komunistai kovą šv. Kazimierui. Nepasitenkino pašalinę iš Vilniaus katedros šv. Kazimie-

ro relikvijų, jo karstą. Dabar norėtų iš Lietuvos pašalinti šventam Lietuvos globėjui teikiamą pagarbą.

Kodėl maskoliai nekenčia šv. Kazimiero? Juk jis gyveno XV amž. (1458—1484), kai komunistų pasaulio nebuvo.

Užtai, kad šv. Kazimieras keliais atvejais stebuklingai padėjo Lietuvos kariuomenei atblokti išiveržiančius į Lietuvą maskolius.

Gregoras Sviecickis pasakoja, kad 1518 m. ir pakartotinai 1519 m. šv. Kazimieras pasirodęs Lietuvos kariams, pervedęs juos per Dauguvą ir staiga puolęs rusus. Du tūkstančiai lietuvių vienu ir antru atveju sumušę ir atbloš-

Kun. K. A. Matulaitis, MIC

TIKĖJIMO SKLEIDIMAS VISUOMENĖJE

Eik šalin, šetone! nes parašyta: Viešpatį, savo Dievą, tegarbinsi ir jam vienam tetarnausi (Mato 4, 10).

Tikslai

Mūsų laiko daugybė žmonių pasiklydo gyvenimo tiksluose. Vieni jų ieško sau paasulyje garbės, it tai būtų pastovi vertybė, ar teiktų laimę gerbiamam; kiti gi nori sutelkti galimai didesnius turtus, it būtų turtuose visa žmogaus laimė, o tretį atsiduoda gyvenimo malonumams, it malonumai niekad nepavirs kančia ar galės užpildyti asmens tuštumą.

Žmonių pagarba, turtai ir gyvenimo malonumai yra vien priemonė, siekiant aukščiausiojo gyvenimo tikslo, o nėra savyje tikslas. Mūsų vyriausias žemėje buvimo tisklas yra nusakytas V. Jėzaus: — Viešpatį, savo Dievą, tegarbinsi ir jam vienam tetarnausi.

Garbinam gi Dievą jį kaskart geriau pažindami, suprasdami ir vis labiau jį mylėdami. O tą meilę įrodome, laikydami Dievo įsakymų ir skleisdami Dievo tiesą, Dievo apreiškimą žmonėms.

Misionieriai

Pietų Vietnamo laikraštiniųkas pasi-

kę kelių dešimčių tūkstančių rusų pulkus.

Apaštališkasis nuncijus Zakarijas Ferrarius parašiusis šv. Kazimiero gyvenimą 1520 m., mini tik 1518 m. lietuvių pergale, pasiektą šv. Kazimiero pagalba.

Praėjus beveik 150 metų (1654), šv. Kazimieras stoji ginti Lietuvą, net tris kartus sudraudamas užpuolikų rusų vadą Šeremetį. Apie tą įvykį paskelbė Vilniaus vyskupas Jurgis Tiškevičius atskirą knygelę 1655 m.

Prašykime Dievo, kad komunistai pralaimėtų kovą su šv. Kazimieru.

KAM

matė su nuvykusia ten gydytoja misioniere ir paklausė:

— Ar Jūs kaip pasaulietė misionierė esate padariusi kokius įžadus?

— O taip, aišku: juos padariau, primdama krikštą ir juos įprasminau Suvirtinimo sakramente.

Gydytoja norėjo pasakyti, kad kiekvienas krikščionis katalikas yra dieviškosios tiesos skleidėjas savo pašaukimu. Tikėjimo tiesa yra didelis dvasinis turtas. Juo galime apdovanoti daugybę žmonių. Jei visi būtume panašios misionieriškos dvasios, kaip toji gydytoja, tai JAV, kur yra 42.876.665 katalikai, per metus gaudami kiekvienas vieną naują Kristui sielą, tik vieną įjungdami į jo Bažnyčią, — po kelerių metų visa Amerika būtų katalikiška.

Sielų plotai

Viešpats Jėzus kartą palygino siūbuojančią kviečių dirvą su žmonių sielomis.

— Pakelkite savo akis ir pažiūrėkite į laukus, kad jie jau pabalę pjūčiai. (Jono 4,35).

— Pjūtis, tiesa, didelė, o darbininkų mažai. Taigi, prašykite pjūtis Viešpatį siųsti darbininkų į savo pjūtį (Luko 10, 2).

— Eidami į visą pasaulį, skelbkite Evangeliją visam sutvėrimui. Kas tikės ir bus pakrikštytas, tas bus išganytas; o kas netikės, bus pasmerktas (Markaus 16, 15-16).

Dažnai pagalvojame, jog JAV yra pusiau katalikiškas kraštas. Bet taip nėra. Šiaurės Karolinos valstijoje nėra nei vieno nuošimčio katalikų, Georgia turi pusantro nuošimčio katalikų. Chicagoje tik 5% juodukų priklauso katalikų Bažnyčiai. Tuo tarpu Afrikos Tanganjikoje 16%, o Kongo valstybėje net 33% katalikų. Ir mums JAV ir kitur reikia daugiau darbininkų — misionie-

Klausimai ir atsakymai

Iš Prancūzijos atvežtoji Mona Liza (paveikslas) parodan susilaukė nepaprasto pasisekimo. Vien tik Washingtone panorėjo paveikslą pamatyti pusė milijono žmonių. Kodėl žmonės nebėga miniomis žiūrėti atitraukto, abstraktaus meno kūrinių? J. M.

Į atitraukto meno dažų plotą žvelgdamas žmogus neturi estetinio pasigrožėjimo, jame neranda menininko minties, kurios dažnai nei pats menininkas

rių, nes du trečdaliai žemės žmonių nėra girdėję apie Kristų.

Pasauliečiai misionieriai

Popiežiam Pijui XII ir Jonui XXIII pasakinius, nemažai jaunų žmonių, gydytojų, slaugių, mokytojų, katechetų, visuomenės tarnautojų, stalių, kurpių ir įvairių sričių inžinierių iškeliavo į misijų kraštus padėti sunkiai bedirbantiems Kristaus darbą misionieriams kunigams, seselėms ligoninėse, mokyklose ir parapijose.

Pereitais metais JAV, vyskupams vadovaujant, atsirado apie 200 savanorių vyrų ir merginų vidaus misijų darbams: jie JAV pietų ir pietvakarių krašto dalyje padeda mokytojauti, moko vaikus katekizmo, daro katalikų sąrašus parapijose, dirba draugijose. Jie visi yra baigę aukštesnįjį mokslą, o kai kurie yra su mokslo laipsniais. Kai neatsiranda gana pasišventėlių, idealistų, panorėjusių visą gyvenimą pašvęsti Bažnyčiai ir Dievui, — į vidaus misijų darbus įsitraukia vis daugiau ir daugiau pasauliečiai idealistai.

Marijonai

Marijonų vienuolija laukia akademinio jaunimo talkos. Mokyklomis, mokslo ir spauda marijonai apaštalauja lievių tarpe ir padeda kitiems. Mokslus baigę vyrai ir vaikinai, kurie norėtų siekti kunigystės, mielai priimami į marijonų vienuoliją. Kandidatai tegul kreipiasi į tėvą provincijolą adresu: Very Rev. J. J. Jančius, MIC. 6336 So. Kilbourn Ave. Chicago 29, Illinois.

1963 m. kovas (March) 2 d.

neturėjo, paveikslą gamindamas. Kai už juodų dažų ketvirtainę plokštę meno "žinovai" paskyrė tūkstančio dol. premiją, — tik apsijuokė.

Atitraukto meno kūrėjai turėtų įsigilinti į Padeborno arkivyskupo Lorenz Jaeger pastabą. Jis uždraudė bažnyčiose iškabinti atitraukto meno paveikslus, sakydamas, kad atitrauktas menas neturi sužaloti žmogaus atvaizdo. Žmogus, būdamas Dievo paveikslas ir panašumas, iškreiptame ir subiaurintame žmogaus atvaizde, neteikia Dievui garbės.

Ar nebūtų galima vadinti parapijos bendruomenės vardu, nes, kiek girdėjau, eklezija — bažnyčia reiškia susirinkimą. Juk galėtų būti šv. Jurgio, ar šv. Petro, ar šv. Antano bendruomenė, vietoj parapija. K. H. Y.

Vardas yra sutarimo dalykas. Ar jūs vadinsite parapiją bendruomene, ar parinksite kitą vardą, — nepakeis esmės.

Skaičiau, kad Philadelfijos vyskupas, garbingas Dievo Tarnas Nepamucenas Neumann'as, kurs mirė 1860 m., būsiąs paskelbtas palaimintuoju šį pavasarį. Kokius du reikalingus stebuklus pripažino Bažnyčios teismas, jo užtariamu padarytus? G. T.

Bažnytinio teismo svarstyti vasario 12 d. du jo užtarimu padarytieji stebuklai, dar nežinome, ar buvo stebuklais pripažinti.

Vienas jų įvykęs Philadelfijos priemiestyje 1949 metais. J. Kent Lenahan baisia nukentėjo auto mašinos nelaimėje: buvo suskilęs galvos kaušas, vidaus organai sutrūkinėję. Gydytojais pripažino jo padėtį beviltiška. Nukentėjusio šeimos nariai ir draugai pradėjo maldų Noveną į šventąjį vyskupą. Palytėjus ligonį relikvijomis, jo padėtis tuoj pagerėjo. Mėnesį laiko išbuvęs ligoninėje, grįžo namo pasveikęs.

Antras nuotykis buvęs Italijoje. Ieva Benassi iš Sassuolo sirgusi 1923 m. žiauria peritonitis ligos forma, jai tada esant 12 metų amžiaus. Karštos maldos į vyskupą Neumanną pagydė ligonę.

Julius Gravrogkas

VALSTYBĖS IR BAŽNYČIOS SANTYKIAI

Mūsų pažiūra

Nepriklausą jokiai bažnyčiai mūsų dienų religiniai liberalai mano, kad religija yra žmogaus grynai privatus reikalas ir kad žmogui nėra prievolės Dievą viešai garbinti. Jokios bažnyčios tikintieji negali su tuo sutikti. O katalikai privalo ne tik reikalauti, kad valstybė garbintų Dievą, bet kad jį garbintų, kur tai galima, tokiomis išviršinėmis formomis, kaip tai nustato katalikų Bažnyčia. Kad taip turi būti garbinamas Dievas katalikiškuose valstybėse, tai savaime suprantama. Jei Dievo garbinimas katalikų Bažnyčios nustatytu ritualu kraštuose, kur katalikai sudaro mažumą, praktiškai yra negalimas, tai nereiškia, kad Bažnyčia tokią praktišką būklę turėtų pripažinti sutinkančia su Dievo nustatyta tvarka. Dėl to neišvengiamo netobulumo Bažnyčia negali atsakyti nuo savo dėsnių. Visi žmonės ir jų susitelkimai turi laikytis ne tos religijos, kuri kam patinka, bet tikros Kristaus nustatytos religijos. Popiežius Leonas XIII savo enciklikoje "Immortale Dei" tai nedviprasmiškai paaiškino. Kas dėl socialistų, laicistų ar religinių liberalų sąjūdžių tai yra aišku, kad ištikimas savo išpažįstamai pasaulėžiūrai katalikas negali panašiuose sąjūdžiuose dalyvauti bei juos remti. Ne taip griežtai yra sprendžiamas klausimas, liečiąs sąjūdžius, kurie siekia sukrikščioninti privatų ir viešą gyvenimą, kad visur vyrautų krikščioniškos doros principai. Bažnyčia ne tik nedraudžia katalikams tokiuose sąjūdžiuose reikštis, bet, priešingai, popiežiaus Pijaus XII lūpomis skatina juose dalyvauti. Tačiau, jei kur toks judėjimas pasireiškia noru sukurti bendru sutarimu visiems krikščionims priimtina Bažnyčia, tai katalikai tokių pastangų remti ir jose dalyvauti negali, nes jų įsitikinimu tikra Kristaus įsteigtoji Bažnyčia yra katalikų Bažnyčia.

Bažnyčia ir valstybė

Aptarkime Bažnyčios ir valstybės, vienos ir kitos šių institucijų rūpesčius smulkiau. Bažnyčia rūpinasi, kad žmogus, tvarkydamas savo materialinius reikalus, orientuotųsi į savo amžiną Tėvynę, kad jos neprarastų, bet būtų jos vertas. Tai yra Bažnyčios apaštalavimo darbai. Bažnyčia tiesioginiu būdu žmogaus materialinių reikalų netvarko, bet savo apaštalavimu siekia daryti žmogui įtakos, kad jisai tuos reikalus tinkamai tvarkys. Valstybė, kuriai rūpi ne tik materialinis, bet ir dvasinis jos piliečių gėris, neapaštalauja, bet savo ekonomine bei socialine politika siekia sudaryti žmogui, kiek galima, palankias sąlygas žmogaus moraliniam tobulėjimui; stengiasi, tvarkydama ekonominius ir socialinius piliečių santykius, šalinti iš gyvenimo tuos veiksnius, kurie kelia piliečiuose tarpusavio neapykantą bei pavydą, ir stiprinti tuos, kurie yra labiau palankūs piliečių tarpusavio meilei ugdyti. Trumpai tariant, valstybė siekia santvarkos, kurioje būtų mažiausia galimumų jos gyventojams vienas kitą ekonominiai išnaudoti ir niekinti. Jei valstybė yra teistinė, jei ji nuoširdžiai siekia ne tik materialinio, bet ir dvasinio gyventojų gėrio, jei jai rūpi, kad gyventojų galvosenoje ir širdyse bręstų universalinė krikščioniška moralė, ji yra suinteresuota, kad plistų Bažnyčios atstovaujama pasaulėžiūra. Teistinė valstybė turi būti atsargi, leisdama plisti socialistų, laicistų ar religinių liberalų atstovaujamos pasaulėžiūros, kurios yra pagrįstos tikėjimu Dievu. Ji turės akyliai sekti, kad skelbiant šias pasaulėžiūras, nebūtų propaguojamas ateizmas — bedievybė ar visuotinas turtų suvalstybinimas. Socialistams, laicistams ar religiniams liberalams valstybė leis veikti, kiek jie skatins jos gyventojus naudotis civilizaci-

Chicago, Ill. Vasario 16 d. minėjimas Jaunimo Centre. Vėliavų įnešimas.

jos vertybėmis, rūpindamiesi, kad kultų žmonių materialinis gerbūvis, o juo labiau, kai jie savo veikla kilnins žmones, ugdydami juose sąžiningumą.

Didžiausias gėris

Netenka abejoti, kad religija yra didžiausias žmogaus gėris šioje žemėje, kuris turi palaimingos įtakos socialiniai tvarkai ir žmonių gerovei. Tokios įtakos turi religija, kadangi kelia žmonių dorą. Nieks taip stipriai neskatina žmones į kilnumą, į padorų gyvenimą, kaip Kristaus paliktas religijos mokslas. Todėl valstybė, kurios esminis uždavinys yra siekti galimai teisingos socialinės tvarkos ir kelti žmonių gerbuvį, neturi pamiršti, kurios įtakos turi piliečių religingumas jos uždavinių sėkmingam vykdymui. Religija yra kertinis bendruomenės akmuo.

Kai piliečiai išsižada religinių principų ir palinksta į beatodairinį materializmą ir ateizmą, pagarba autoritetui, meilė tvarkos, ramumo ir teisingumo yra pasmerkti išnykti. Ateistinės bendruomenės vadai nesilaiko moralės, doros, jie sąžiningai nesilaiko įsipareigojimų. Ten negali būti tikros brolybės ir užuojautos žmonių vargams. Ten ugdo-

mos vergiškumo, savinaudiškumo, kūniškų aistrų tenkinimo ir beatodairinio individualizmo nuotaikos.

(Bus daugiau)

.....

▼ **Dublino kardinolas Airijoje**, Jonas D'Alton, mirė vasario 1 d., 80 m. Sugrįžęs iš Londono kardinolo William Godfrey laidotuvių, į trečią dieną pats mirė. Jam mirus, gyvų kardinolų pasiliko 83.

▼ **Šv. Petro bazilika Romoje** bus padabinta šv. Juozapo atvaizdo mozaika. Tai bus didelis paveikslas: 6 su puse pėdų. Imamas pagrindu Achille Funi, 71 metų menininko, šv. Juozapo paveikslas su kūdikėliu Jėzumi vienoje rankoje, o kitoj jis laiko leliją, ir daroma mozaikinė kopija. Tikimasi, kad apie Velykas paveikslas bus baigtas.

▼ **Richmond, Virginijos vyskupas** Jonas J. Russel ir jo brolis prelatas W. Joyce Russell palaidojo savo tėvą iš Baltimorės šv. Onos bažnyčios.

▼ **Šveicarijoje, Zuriče** įkurtas Katalikų Socialis Institutas. Jis yra vyskupų globoje. Tirs ir dokumentuos socialius klausimus, suaugusių auklėjimąsi ir patarnaus katalikams veikėjams.

DIDIEJI DIEVO LIUDYTOJAI

Vieną kartą mokytas vienuolis, re-kolekcijų vedėjas, lietuvių studentų pil-noj salėj pasakė: “Tegu įrodo kas nors, kad Dievo nėra ir aš nusivilksiu šiuos tamsius rūbus. Nes jei Dievo nėra, ma-no gyvenimas beprasmiškas”. Tačiau jis vėliau įrodinėjo, kiek daug pasaulyje žmonių mirė už Kristų niekeno neragi-nami, o tik savo tikėjimo ir meilės ve-dini.

Modernūs neronai

Neronas, kankinęs krikščionis, buvo žiaurus, tačiau jis tai darė viešai ir nors tai buvo baisūs darbai, bet dabar yra tūkstančius kartų baisesnių darbų, kurie daromi pusiau slaptai. Ir šiandien tebesilieja krikščionių kraujas ir šian-dien tikintysis tebeliudija savo tikėjimą krauju. Koncentracijų stovyklose mirė už savo tikėjimą kaliniai taip drąsiai, kad likę gyvieji neabejojo jų šventumu ir meldėsi į juos kaip į šių laikų šven-tuosius. Modernūs neronai, apsiginklavę iki dantų naujomis kankinimo priemo-nėmis, kankina milijonus. Jeigu kada buvo daug kankinių, tai gal niekad jų tiek nebuvo, kiek dvidešimtame amžiu-je, jis yra kankinių amžius. Ir šis am-žius tebeliudija Kristų kankinių krauju, kaip tai yra buvęs pirmaisiais krikščio-nybės laikais.

Pirmieji metai

Vos tik Kristui atsikėlus iš mirusių ir įžengus į dangų, diakonas Steponas buvo užmuštas akmenimis, Jono broliui Jokūbui nukirsta galva, Petras įmestas į kalėjimą ir vėliau Romoj prikryžiuo-tas, Povilui nukirsta galva. Neronas 64 m. po Kristaus paskelbė imperijoje krikščionių persekiojimą; ir tai tęsėsi beveik tris šimtmečius. Kraujas liejosi upeliais prie Domicijono, prie Morkaus Aurelijaus mirė krikščionių tūkstančiai, prie Decijaus ir Valerijono iškyla nauji persekiojimai pagaliau prie Dekleciono ir kitų. Tai patys pirmieji krikščiony-bės šimtmečiai, kuriuose daug tikinčių-jų Dievo buvimą paliudijo krauju. Bet

ir krikščionybei atgavus laisvę, daug krikščionių žuvo įvairių sąmyšių ir vie-tos karų metu. Juk vėliau užpludo mu-zulmonų bangos, kurios persekiojo ka-talikus, vėliau reformacijos metu buvo vienur, kitur pasireiškančių žiaurumų. Prancūzų revoliucijos metu, o taip pat misionieriai kankiniai įvairiais būdais buvo žudyti Kinijoje, Japonijoje, Indijoje, Abisinijoje, Afrikoje, o dabar visuose ko-munistų užimtuose kraštuose.

Amžinas pasikartojimas

Ir tas nuolatinis, amžinas kankinių kraujas, tai pirmųjų ir vėlesnių ir net modernųjų amžių tikinčiųjų drąsa ir auka liudija, kad šimtmečių bėgyje bu-vo kas juos stiprina, kad be baimės, šaukdami Tegyvuoja Kristus Karalius! eitų už jį mirti. Mokyti ir beraščiai, turtingi ir vargšai, be jokio skirtumo šimtmečių tekmėje mirė už savo tikēji-mą. Gali pasitaikyti tam tikri momen-tai, kada vieno ar kito būrio žmonės ko-voja už savo idėjas, tačiau krikščiony-bės atveju niekas nepasikeitė per du tūkstančius metų. Jeigu Evangelija bū-tų netiesa, tai niekas už ją nemirtų, nes nieko nėra žmogui brangiau kaip gyvy-bė. Bet tikintieji, praliedami savo krau-ją, kaip tik ir troško tokio gyvenimo, kuris niekad nesibaigia. Tų tikinčiųjų kraujas yra didysis Dievo liudytojas, stiprinąs mūsų tikėjimą ir viltį.

Myk. Muraitis

Tėvų Marijonų Bendradarbių Draugijos
Amžina narė

A. † A.

ONA EISMINSKIENĖ

3810 Iwy St. East Chicago, Ind. mi-rė 1962 m. spalio 17 d.

Tėvai marijonai atlaikys dvejas šv. Mišias už mirusios vėlę, o bendradar-biai, pavesdami jos vėlę Dievo gailestin-gumui, prašomi sukalbėti po rožančiaus dalį.

MANO PAŽIŪROS PO 1845 M.

PENKTOJI DALIS

Vertė kun. V. Bagdanavičius, MIC

(2)

Ar sunku tikėti Eucharistijai?

Žmonės sako, kad substancijos pasikeitimo tiesą švenčiausiame Sakramente yra sunku tikėti. Aš ją netikėjau, iki netapau kataliku. Aš neturėjau sunkumo ją tikėti, kai tik aš patikėjau, kad Romos katalikų Bažnyčia yra Dievo orakulas ir kad ji yra paskelbusi, jog ši tiesa yra dalis pirminio apreiškimo. Aš sutinku, kad ji yra sunki, nes ji nėra įmanoma įsivaizduoti. Bet kodėl ji yra sunki tikėti? Macaulay²⁾ manė, kad ji yra tokia sunki tikėti, jog iš tikinčiojo ji ją reikalauja tokio talento, kaip Tomo Morus,³⁾ kitaip sunku esą patikėti, kad apšvietos laikų katalikas galėtų atsispirti prieš „viską nugalinčią argumentų jėgą prieš ją.“ — „Tomas Morus“, sako jis, „yra vienas iš rinktinių išminties ir dorybės pavyzdžių. O substancijos pasikeitimo mokslas yra savotiškas bandymo užtaisas. Tikėjimas, kuris išlaiko šį bandymą, išlaikys betkurį bandymą.“ Kalbant apie mane, aš, žinoma, negaliu šios tiesos įrodyti. Aš negaliu pasakyti, kaip ji yra. Bet aš sakau: „Kodėl ji negalėtų būti? Kas jai kliudo? Ką aš žinau apie substanciją ar medžiagą? — Tiek, kiek ir didieji filozofai, o tai reiškia, visiškai nieko.“ Tikrai taip yra, nes dabar kyla filozofinė srovė, kuri stebi apraiškas, norėdama sudaryti pažinimo visumą fizikoje. Katalikiškas mokslas apraiškas palieka ramybėje. Jis nesako, kad apraiškos pasikeičia. Priešingai, ji sako, kad apraiškos pasilieka. Jis taip pat nesako, kad apraiškos yra tuo pačiu metu keliose vietose. Jis kalba apie tai, apie ką pasaulyje niekas nieko nežino, būtent: apie pačias medžiagines substancijas.

1963 m. kovas (March) 2 d.

Trejbės tiesa

Arba, panašiai tenka pasisakyti apie tą didžiąją — tiek anglikonų tiek katalikų laikomą tiesą: mokslą apie Trejbę vienybėje. Ką aš žinau apie dieviškos būtybės esmę? Aš žinau tiek, kad mano abstrakti idėja trijų yra paprasčiausiai nesuderinama su vieno idėja. Bet kai aš prieinu prie konkretaus fakto, aš neturiu priemonių įrodyti, kad nėra prasmės tame, jog vienas ir trys galėtų būti lygūs tariniai aptarti neaprepiamam Dievui.

Atsakomybė už Bažnyčią

Bet man krenta atsakomybė ne vien už Bažnyčios tikėjimo tiesas, nes grupės, kurios mane kaltina, to nori. Jos sako, kad dabar, kai aš esu katalikas, nors aš, gal būt, neturįs savo paties nusikaltimų prieš garbingumą, tačiau esąs atsakingas už kitų nusikaltimus t. y. už mano bendro tikėjimo narių, brolių kunigų ir pačios Bažnyčios. Aš gana mielai prisiimu šią atsakomybę. Anksčiau

2. Tomas B. Macaulay (1800—1859) istorikas ir politikas, skotų liberalų organo „Edinburgh Review“ redaktorius. Tiek jo straipsniai, tiek Anglijos istorija, kuri yra nepabaigta, yra gerai vertinami.

3. Tomas Morus (1480—1535) Anglijos kancleris, garsaus humanisto Erasmo iš Rotterdamo prietelis ir patis rašytojas. Henrikui VIII įsakius, buvo jam nukirsta galva už tai, kad jis atsakė išsižadėti tikėjimo ir klusnumo šv. Sostui. Tomas Morus yra gražus garbingumo, išminties ir angliškojo humoro pavyzdys. Tai buvo giliai religinga siela, parodžiusi daug valstybinės išminties. Jis yra parašęs knygą, vardu „Utopia“, kurioje yra įdomių idėjų. Šventuoju jis buvo paskelbtas pop. Pijaus XI, kartu su Jonu Fisheriu, Rochesterio vyskupu, kuris taip pat mirė kankinio mirtimi.

aš sugebėjau, kaip manau, keliais žodžiais išsklaidyti įtarinėjimus mintyse tų, kurie nepradėdavo nuo nepasitikėjimo manimi. Protestantai savo sprendimą apie katalikus pradeda susidaryti nuo to, kad pvz. mūsų tikėjimas yra neišvengiamai atremtas prietarais ir veidmainybe, kaip gimtosiomis katalikybės nuodėmėmis. Taigi aš noriu, tuo pačiu būdu kaip ir pirmiau, ginti Bažnyčią. Žinoma, aš neginu, kad čia yra milžiniška nuodėmės ir neišmanymo masė, kuri yra neišvengiama tokioje visapasaulinėje ir daugiaformėje organizacijoje. Aš savo įrodymą noriu nukreipti į tai, kad jos sistema jokia prasme nėra negarbinga ir kad dėl to jos laikytojai ir mokytojai, kaip toki, turi pagrindo reikalauti, kad jie būtų išlaisvinti nuo to pikto kaltinimo.

Pasaulis neįkvepia Dievo

Pradėkime nuo Dievo būtybės. (Kaip jau minėjau, tai man yra taip tikra, kaip mano paties gyvenimas, nors, kai aš bandau sudėti tam tikrumui pagrindus logine forma, man yra sunku tai padaryti taip, kad aš pats būčiau patenkintas.) Aš iš savęs žiūriu į žmonių pasaulį ir matau reginį, kuris mane pripildo neišsakomu liūdesiu. Pasaulis, atrodo, paprasčiausiai išsižada tos didžiosios tiesos, kurios taip pilna yra visa būtis. O jo veikimas man pačiam, kaip neišvengiama paseka, yra toks sukrečiantis, tartum jis neigtų mano paties egzistenciją. Jei aš žiūrėčiau į veidrodį ir nematyčiau savo atvaizdo, tai panašų jausmą aš išgyvenčiau, kurį aš iš tikrųjų išgyvenu, kai aš žiūriu į judrų pasaulį ir nematau jame Kūrėjo atspindžio. Tai yra mano didžiausia sunkenybė, liečianti šią absoliutinę ir pirminę tiesą, apie kurią aš dabar kalbu. Jei ne tas balsas, kalbąs taip aiškiai mano sąžinėje ir mano širdyje, tai, žiūrėdamas į pasaulį, aš būčiau ar bedievis, ar panteistas ar politeistas. Aš kalbu tik apie save. Aš neneigiu realios Dievą įrodančių argumentų jėgos, išvestų iš visuotinių žmogiškosios visuomenės faktų, bet jie mane nešildo ir neapšviečia. Jie nepra-

šalina mano nevilties žiemos ir nepaskatina pumpurų sprogti ir lapų lapoti ir šakoti manyje ir nenuteikia mano moralinės būtybės džiūgauti. Žvilgsnis į pasaulį yra nieko kito, kaip Pranašo rietinys: "pilnas raudų, gedulo ir dejų". (Ezechielis 11, 9).

Pasaulio mįslė

Žvelgiant į pasaulį visame jo plotyje ir ilgyje, ir stebint jo margą istoriją: žmonių rases su jų pradžiomis, pasisekimais, viena kitos išsižadėjimais ir kovomis; matant jų gyvenimo būdus, papročius, valdymosi ir kulto formas, jų užsiėmimus, jų betikslus žygius, jų beprasmius laimėjimus ir įsigijimus, jų nesugebėjimą padaryti išvadų iš ilgalaikių faktų; matant jų išblėsusius ir sutrukinėjusius augštesnės prasmės simbolius, jų aklą raidą tolyn nuo didžiųjų jėgų ir tiesų, matant pažangą tokių dalykų, kurie neveda į galutines priežastis, kylančią iš beprasmių elementų; stebint žmogaus didybės ir menkystes: jo toli siekiančius tikslus ir trumpą prie jų prisilaikymą; matant uždangą, kabančią ant jo ateities; stebint gyvenimo apsvylimus, gėrio pralaimėjimus, blogio pasisekimus, fizines kančias, dvasinę baimę, nuodėmės gajumą ir veiksmingumą, stabmeldystės plėtimąsi, papročių sugedimus, sausą netikėjimo beviltybę, kuri sąlygoja visą žmonių gyvenimą, kurį taip teisingai aprašė apaštalas Povilas savo žodžiais: "būdami be vilties ir be Dievo pasaulyje", — visa tai yra perdaug sumišęs ir blankus reginys; jis užmeta žmogaus protui gilios paslapties nuotaiką, kuri žmogiškomis jėgomis yra neįveikiama.

▼ Izraėlyje valstybės įstatymai draudžia moterystę žydų su nežydais. Kai buvo parlamente įnešta įstatymui pataisa, kuri leistų mišrias moterystes, dauguma balsų buvo pataisa atmesta.

▼ Jordano karalius Hussein priėmė 50 studentų, kurias moko seselės nazaretės, pagyrė jų mokslines pastangas ir skatino būti naudingomis krašto pastangomis.

NESIGIRK RYTDIENA

Galybė ledų susirinko prie Niagara Falls krioklio, Tiek daug ledų niekur nematysite, nebent išvažiuosite į Alaską ar į amžinų ledų kraštus Kanadoje. Ledai plaukia iš Eirie ežero ir verčiasi per krioklį. Milžiniškos ledų krūvos susirinko upėje krioklio apačioje; nesimato net kur vanduo teka. Didžiausios ledų krūvos riogso ir neslenka į Ontario ežerą. Visa upė yra užsikimšusi ledais iki Ontario ežero, kuris yra apie 10 mylių atstu.

Apylinkės žmonės vadina tuos ledus: lediniu tiltu. Upė turi apie 180 pėdų gilumo, ir vandenys, kurie nuteka per krioklį, bėga po ledais. Vargiai kur nors matysite tokį didingą vaizdą. Aną sekmadienį atvyko 17,000 žmonių pasigrožėti tais ledais. Beveik kiekvieną šventadienį minios žmonių lankosi prie krioklio, eina į Ožkų salą, kuri yra tarp Kanados ir Amerikos krioklių.

Praeitą sekmadienį buvo toks dalykas: vaikų būrelis nusileido į akmenuotą tarpą, kuriuo bėga Niagara upė, ir išbėgo pašokinėti ant tų ledų. Tai yra labai pavojingas ir beprotiškas žaidimas, nes tarp ledų pasitaiko plyšiai, kai juos sujudina vanduo. Vienas berniukas buvo įpuolęs į tokį plyšį, jo draugai vos išgelbėjo jį. Po tam jie patys pamatė pavojų ir sugrižo į

krantą, kur policija laukė jų. Juos nuvežė į namus ir papasakojo tėvams kokius pokštus vaikai darė.

Tokie žaidimai yra nereikalingas gyvybės pavojun išstatymas.

Paaukojo gyvybę artimo naudai

Ką tik skaičiau apie kitą pavojingą įvykį iš karo laikų.

Narsus kapelionas, kun. Aloyzas Schmitt, buvo karo laive, Oklahoma, kuris nuskendo kai Japonai puolė Pearl uostą antrojo pasaulinio karo pradžioje. Jis kalbėjosi su jūreiviais, kai japonai apmėtė laivą didžiausiomis bombomis. Jie kalbėjosi tokioj vietoj, kad juos užgriuvo ir nebuvo kaip išeiti. Su įrankiais prasikirto skylę, bet jau buvo beveik pervėlu, nes jie pajuto, kaip laivas pakrypo į vieną pusę ir buvo beveik pasinėręs po vandeniu. Vienas ar kitas turėjo progos išlysti pro skylę. Kapelionas padėjo, kad kiti galėtų išsigelbėti. Jis pats pasiliko ir nuskeno su likusiais.

Štai turime pavyzdį, kur žmogus paaukojo savo gyvybę, kad išgelbėtų savo kaimyno gyvybę. Jis galėjo išlysti pro skylę, nes jis buvo aukštesnio laipsnio jūreivis. Bet jį paveikė ta meilė, apie kurią šv. Jonas rašo evangelijoje: "Niekas neturi didesnės meilės, kaip ta, kad kas guddo savo gyvybę

už savo prietelius" (Jon. 15, 13).

Nereikalingi Pavojai

Daug kas gyvena taip, it gyventų daugiau negu šimtą metų. Retai pagalvojam, kad galime nesikelti iš ryto, kai einam gulti vakare. Kai kada galvojam lyg mūsų gyvybės pratęsimas priklausot nuo mūsų valios, ar nuo mūsų gydytojo vaistų. O šv. Jokūbas aiškiai ir vaizdžiai tai nurodo: "Nugi dabar, kurie sakote: Šiandien ar rytoj eisime į aną miestą, pasiliksime tenai metus, prekiausime ir pelnysime; jūs, kurie nežinote, kas bus rytoj. Nes kas yra jūsų gyvenimas? Yra garas pasirodąs, trumpam laikui ir paskui išnyksias. Vietoje kad sakytumėte: Jei Viešpats norės, ir: Jei būsime gyvi, darysime tai ar tai. O dabar jūs giriatės savo pasididžiavimu. Kiekvienas toks gyrius yra netikęs" (Jok. 4, 13—16).

Kiti žaidžia su gyvybe, važiuodami per daug greitai automobiliu — ar kaip tie vaikai ant pavojingų ledų lyčių Niagaros upėje.

Gyvybės pratęsimas priklausot nuo Dievo ir Jis mums nenurodė, kada teks duoti gyvenimo apyskaitą. Būkime pasiroušę. Nežaiskime su gyvybe, lyg ji būtų mūsų nuožiūroje. Gyvenkime taip, lyg kiekviena diena būtų mūsų paskutinė.

P. P. Činikas, MIC

NE VISI YRA TEISINGI

Įtemptas savaitės darbas artėjo prie galo. Fabriko darbininkai paskutinius darbo mostus skaičiavo. Ir Ignas Šukys jau paskutinį metalo gabalą šlifavo. Tuo laiku ant galvos nukrito nemaža veržlė. Susigriebė už galvos ir atsisuko į tą pusę, kur girdėjosi pajuokos juokas. Žiūri: vienas fabriko vaikėzas vėl užsimojo.

— Ar sukvailiojai, Held? — klausdamas kreipėsi į tą vaikėzą.

Bet šis rodė didelius dantis ir vieną veržlę po kitos svaidė į Igną Š. Kai viena jam į galvą pataikė, jis nesulaikęs pykčio, vieną iš įrankių vaikėjo pusėn paleido. Kietas įrankis žaktelėjo į lango stiklą, kuris subyrėjo.

Pakilo triukšmas. Atėjo vaikėžų prižiūrėtojas. Šis užuot subaręs vaikėjo Held išdaigas, puolė ant Igno Šukio ir sugriebė už gerklės sakydamas:

— Šunie, svetimtauti, aš tave vietoje galėčiau pasmaugti, bet tu esi man per purvinas...

Ignas Šukys negalėjo jam priešintis, nes bijojo mirties. Kas žino, gal būtų ir pasmaugęs, nes šiais laikais daug žudybų Vokietijoje pasitaiko. Todėl žinodamas, kad jam niekas nepadės, paskambino policijai, bet ir ta neatvyko.

Šiuo Igno Šukio savarankišku žygiu, pasipiktino fabriko vyriausybė ir Ign. Šukį besklyginiai iš darbo atleido.

Kontoroje šefas gyrė Igno Šukio darbštumą ir dėlto tris savaites davė laiko kitam darbui susirasti. Pinigus ir popierius po nosim paklojo.

— Ar tai galimas daiktas, pone šefe: mane kiti persekiojo, mušė, lenku vadino, o dabar mane iš darbo atleidžiate? Ar tai užmokestis už mano septynių metų pastangas? Pagalvokite, ką darote: aš turiu penkis vaikus ir trokštu prie gražesnio gyvenimo priėti. Pav.: neturiu tinkamo buto; praradęs darbą, ne tik kad negalėsiu apie gražesnę gyvenimą pagalvoti, bet nežinau ar tą pažeminimą pergyvensiu. Ką pasakys mano žmona ir kiti žmonės?..

— Kam tos ašaros, Ignai Šuky: dabar darbo Vokietijoje užtenka. Pirmadienį eik į arbaitsamtą ir gausi vėl tą patį ar dar geresnį darbą. O kas buto reikalus liečia, ne mano reikalas.

— Vadinasi kitos išeities nėra?

— Tikrai nėra, nes septynių metų padarytos skylės neleis sulopomos, — padavė ranką, palinkėjo laimės ir uždarė duris.

Ignas Šukys susikrovė visus skudurus ir iškeliavo. Niekas nepaklausė kodėl, niekas daugiau laimės nepalinkėjo... Tuo tarpu dirbant visiems buvo reikalingas! Ypatingai fabriko susirinkimuose ar šiaip politiniuose pašnekėsiuose. Vadinasi, tol išnaudojo, kol reikalingas buvo. Dabar išmetė ir eik kur nori...

Dvi dienas ir naktis Ignas Šukys su gyvenimu grūmėsi. Nervai ir širdis dar labiau sušlubavo. Daktaras norėjo jam gero, bet policija ir kitos darbo įstaigos nususuko. Girdi, svetimtautis ir vienas ant šio pasaulio... Savųjų šaukėsi, bet ir tie tylėjo.

— Viešpatie, — meldėsi Ignas Šukys prie kryžiaus, — tokia jau mano laimė. Moralė ir žmoniškumas po kojomis sumintas verkia. Tačiau aš pakenčėsiu, nes ir Jėzus Kristus darė visiems gerą, bet liko prikryžiuotas...

Bronius Sėda

▼ **Austrija.** Vienos arkiv. kardinolas Pranciškus Koenig, 57 m., Tirolyje baigė karo kapelionams privalomus slidžių kursus, kasdien po 4 valandas slidinėdamas kalnų šlaitais.

▼ **Detroit, Mich.** Sesuo Marija Leo Pawlowskaitė tapo pilnateisė advokatė, sudėjusi teisme advokatams privalomą prisiegą. Ji yra Mt. Carmel Mercy liginės raštinės vedėja. Ji yra pirmoji vienuolė, tapusi advokatu.

▼ **Kenija.** Sesuo Mykola Teresė yra pirmoji vienuolė Afrikoje, kuri orlaiviu lanko savo misijos Turkuna srity liginis, teikdama medicinos pagalbą. Ji yra baigus gydytojo mokslus.

• **Didžiausias ir įtakingiausias visame laisvame pasaulyje lietuvių dienraštis "Draugas", kuris eina dienraščiu 47 metus, pabrangus paštui, popieriui ir darbui, nuo kovo 1 d. pakelia prenumeratą vienu doleriu.** Chicago, Cicero ir užsieniuose metams \$14.00, o kitose JAV vietose ir Kanadoje \$12.00 dol. metams. Jis yra pats pigiausias lietuvių dienraštis.

• **Kun. J. Vaškas MIC, ves misijas:** Aušros Vartų par. Worcester, Mass. vasario 27 — kovo 10 d.; Kearny, N. J. kovo 11 — 24 d.; Maspeth, N. Y. — kovo 25—31 d.; Pittsburgh, Pa. šv. Vincento par. bal. 1—7 d. Kun. P. Remeika, MIC ves misijas Paterson, N. J. kovo 17 — 27 d.

• **Stuttgarto, Vokietijoje,** Mozarto salėje beveik 800 žmonių klausėsi keturias valandas septynių tautų kultūrinės programos. Lenkai, čekai, slovakai, kroatų, ukrainiečiai, operos solistė vengrė parodė ką turi geriausio; bet lietuviai baigė, sudarydami gražiausią klausytojams išpūdį trimis nuotaikingomis dainomis ir penkiais vėsulingais šokiais. Choro vedėjas K. Motgabis ir šokių būrio vedėja E. Tamošaitienė susilaukė užtarnautos padėkos ir pripažinimo.

• **Keturios seselės benediktinės,** įsikūrusios 75 Wallace Road, Bedford, N. H., ieško kandidačių į vienuolyną. Darbus pradėjo, atidariusios pirmąją savo mokyklėlę.

• **Leonas Radauskas, kilme iš Smilgių parapijos,** mini savo 50 metų sukaktį, kaip pradėjo dideliuose Amerikos

valgyklose virti ir kepti. Dabar gyvena Chicago, Ill. ir Imperial House gamina svečiam maistą. Į jo sriubos katilą telpa 50 galionų vandens. Nors jau perkopė 70 metus, bet ir toliau dirba, nes virėjo darbą mėgsta.

• **Beminint Lietuvos nepriklausomybės paskelbimo sukaktį,** prisiminta, kad Maskva su Hitleriu sudarė slaptą sutartį 1939. VIII. 23, pasidalindami Pabaltijo valstybes. Ta sutartimi einant, Lietuva turėjo atitekti Vokietijai. Kai lietuviai pasiskelbė neutralūs vokiečių — lenkų kare, Vokietija "perleido" Lietuvą slapta sutartimi Maskvai 1939 m. IX. 28 d. Maskva pareikalavo iš Lietuvos vyriausybės įsileisti Rusijos karių į Lietuvą, suteikiant jiems sustojimo bazines, 1939. X. 2 d. Lietuvai delsiant, Maskva griežtai pareikalavo spalio 10 d. sau bazių, neribojant laiko. Gautose bazėse ramiai užsilaikė Rusijos kariai porą metų. Bet Rusijos — Suomijos karui pasibaigus 1940. II. 12 d., Maskva pradėjo ieškoti priekabių. 1940 m. V. 25 d. apkaltino, esą lietuviai grobia rusų karių. Nepaisė rusai, kad Lietuva pasiūlė sudaryti komisiją, klausimui tirti. Okupantas užėmė visą kraštą ir pradėjo šviesuomenės, ūkininkų ir amatininkų medžioklę ir vežimą gyvulių vagonuose į Maskoliją vargū ir mirčiai.

• **Grand Rapids Mich. ateitininkų kuopai vadovauja:** pirm. A. Kušlikytė, sekr. M. Astraitė ir išdin. N. Girginaitė. Per eilę metų jaunimui ruošti minėjimus, pobūvius daug padeda A. Lukoševičiūtė.

Žemės prakasimo dieną 1963 m. vas. 10 d.) naujai bažnyčiai Nekalto Prasidėjimo parapijoje, Chicagoje, prel. D. Mozeris pašventina vietą.

A. BACEVICIUS PERP. SUB.
6944 SO. MAPLEWOOD AVE.
CHICAGO 29. ILL.

Connecticut valstijos Gubernatorius J. Dempsey Vasario 16 dienos proga priėmė Lietuvių Bendruomenės delegaciją. Gubernatorius J. Dempsey (viduryje su knyga), jo dešinėje prel. Ambotas; kiti iš kairės dešinėn: Strazdas, A. Saulaitis, Šliogeris, V. Šaulys, Z. Dapkienė, K. Bagdonas, L. Šeštokaitis, dr. P. Vileišis, A. Gruzdyš, kun. B. Benesevičius, Rygelis, A. Dragūnevičius, dr. J. Gailūnas ir A. Mitkus.

Amerikos Lietuvių Tarybos Bostono delegacija vasario 7 d. pas Massachusetts gubernatorių Endicott Peabody, kuris pasirašė deklaraciją, skelbiančią vasario 16 d. Lietuvos respublikos dieną. Iš k. j. d.: vicepirm. Vladas Bajerčius, pirm. Antanas Matjoška, Ona Ivaškienė, vienintelis lietuvis atstovas Mass. seimely Vytautas Pigaga, narys John Grigalus, Lietuvos garbės konsulas Anthony Shallna (septintasis iš eilės), sek. Antanas Juknevičius ir išd. Jackus Sonda.